ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 15ης Δεκεμβρίου 1987 *

Στην υπόθεση 237/86,

Βασίλειο των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενο από τον A. Bos, αναπληρωτή νομικό σύμβουλο στο Υπουργείο Εξωτερικών, και από τον G. M. Borchardt, βοηθό νομικό σύμβουλο στο ίδιο υπουργείο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την πρεσβεία του,

προσφεύγον,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από το νομικό της σύμβουλο Robert C. Fischer, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση περί μερικής ακυρώσεως, ως προς τα αλιευτικά προϊόντα, της αποφάσεως 86/443 της Επιτροπής, της 1ης Ιουλίου 1986, περί εκκαθαρίσεως των λογαριασμών που υπέβαλε το Βασίλειο των Κάτω Χωρών για τις δαπάνες που χρηματοδοτούνται από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων, τμήμα Εγγυήσεων, για το οικονομικό έτος 1982 (ΕΕ L 256, σ. 29),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους G. Bosco, πρόεδρο τμήματος, προεδρεύοντα, J. C. Moitinho de Almeida, πρόεδρο τμήματος. T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, Y. Galmot, K. Κακούρη, R. Joliet και F. Schockweiler, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. L. da Cruz Vilaça
γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως

λαμβάνοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 5ης Μαΐου 1987,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 16ης Σεπτεμβρίου 1987,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 9 Σεπτεμβρίου 1986, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών άσκησε, δυνάμει του άρθρου 173, πρώτη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή, με την οποία ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως 86/443 της Επιτροπής, της 1ης Ιουλίου 1986, περί εκκαθαρίσεως των λογαριασμών που υπέβαλε το Βασίλειο των Κάτω Χωρών για τις δαπάνες που χρηματοδοτούνται από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (στο εξής: ΕΓΤΠΕ), τμήμα Εγγυήσεων, για το οικονομικό έτος 1982 (ΕΕ L 256, σ. 29), κατά το μέτρο που με την απόφαση αυτή η Επιτροπή δεν ενέκρινε προς κοινοτική χρηματοδότηση τους λογαριασμούς που υπέβαλε το Βασίλειο των Κάτω Χωρών τους σχετικούς με επιστροφές λόγω εξαγωγής στον τομέα της αλιείας ύψους 13 317 224 ολλανδικών φιορινιών (HFL).

2 Η ολλανδική κυβέρνηση επικαλείται ως λόγους ακυρώσεως την παράβαση κανόνων σχετικών με την εφαρμογή της Συνθήκης, ήτοι του κανονισμού 729/70 του Συμβουλίου, της 21ης Απριλίου 1970, περί χρηματοδοτήσεως της κοινής γεωργικής πολιτικής (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/005, σ. 93), σε συνδυασμό με τους κανονισμούς 100/76 του Συμβουλίου, της 19ης Ιανουαρίου 1976, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των προϊόντων αλιείας (ΕΕ ειδ. έκδ. 04/001, σ. 43), 3796/81 του Συμβουλίου, της 29ης Δεκεμβρίου 1981, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των προϊόντων αλιείας (ΕΕ 1981, L 379, σ. 1), και 2730/79 της Επιτροπής, της 29ης Νοεμβρίου 1979, περί των κοινών λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος των επιστροφών κατά την εξαγωγή για τα γεωργικά προϊόντα (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/027, σ. 70). Η ολλανδική κυβέρνηση υποστηρίζει ακόμη ότι δεν επιτρέπεται στην Επιτροπή να επιρρίπτει τις συνέπειες των κενών της κοινοτικής ρύθμισης στα κράτη μέλη και ότι δεν τηρήθηκαν οι αρχές της ασφάλειας του δικαίου και του βεβαίου των κανόνων δικαίου. Προσάπτει επίσης στην Επιτροπή ότι δεν χρησιμοποίησε όλα τα μέσα που διέθετε για να προλάβει, κατά το 1982, την υπέρβαση των επιδίκων επιτρεπομένων αλιεύσεων. Επικουρικώς, αμφισβητεί την ακρίβεια των διορθώσεων των ποσών στις οποίες προέβη η Επιτροπή.

3 Στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση αναπτύσσονται διεξοδικώς τα πραγματικά περιστατικά, η διαδικασία, οι λόγοι ακυρώσεως και τα επιχειρήματα των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά της δικογραφίας δεν επαναλαμβάνονται πιο κάτω, παρά μόνο καθόσον απαιτείται για να σχηματίσει κρίση το Δικαστήριο.

4 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, η ολλανδική κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο κανονισμός 729/70 επιτρέπει την άρνηση κοινοτικής χρηματοδοτήσεως μόνο σε περίπτωση μη τηρήσεως της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως της σχετικής με τη δημοσιονομική διαχείριση ή με την πολιτική αγοράς στον τομέα της αλιείας· δεδομένου δε ότι οι προτάσεις της Επιτροπής αφορούσαν, για ορισμένα αποθέματα ψαριών, τον καθορισμό για το 1982 των συνολικών επιτρεπομένων αλιεύσεων (TAC) και την κατανομή τους μεταξύ των κρατών μελών (ποσοστώσεις), δεν πρέπει να θεωρούνται ως κοινοτικοί κανόνες κατά την έννοια του άρθρου 729/70.

5 Η Επιτροπή απαντά ότι τα κοινοτικά μέτρα διατηρήσεως της αλιείας εμπίπτουν στους κοινοτικούς κανόνες στο πλαίσιο της κοινής οργανώσεως των γεωργικών αγορών κατά την έννοια των άρθρων 2 και 3 του κανονισμού 729/70· τέτοια μέτρα υπήρχαν κατά το 1981, κάθε δε πράξη κράτους μέλους μη συμβιβαζόμενη με το κοινοτικό δίκαιο πρέπει να άγει στην άρνηση κοινοτικής χρηματοδοτήσεως, εφόσον η πράξη αυτή συνεπήχθη δαπάνες για το ΕΓΤΠΕ.

6 Όπως έκρινε το Δικαστήριο με τη σημερινή του απόφαση (υπόθεση 326/85, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 5091), τα μέτρα διατηρήσεως της αλιείας αποτελούν τμήμα των κοινοτικών κανόνων περί κοινής οργανώσεως των γεωργικών αγορών κατά την έννοια των άρθρων 2 και 3 του κανονισμού 729/70, δεδομένου ότι τα αλιευτικά προϊόντα εμπεριέχονται, σύμφωνα με το άρθρο 38 της Συνθήκης ΕΟΚ, στα γεωργικά προϊόντα· οι δε επιστροφές που χορηγούνται και οι παρεμβάσεις που πραγματοποιούνται κατά παράβαση κοινοτικών μέτρων διατηρήσεως δεν μπορούν, καταρχήν, να χρηματοδοτηθούν από το ΕΓΤΠΕ.

7 Καθίσταται, επομένως, αναγκαίο να εξεταστεί αν υπήρχαν για το 1982 κανόνες κοινοτικού δικαίου σχετικοί με τη διατήρηση του ενάλιου πλούτου περιορίζοντες τις αλιεύσεις και υποχρεωτικοί για το Βασίλειο των Κάτω Χωρών.

8 Η κατάσταση του 1982 χαρακτηρίστηκε από το γεγονός ότι το Συμβούλιο, που από την 1η Ιανουαρίου 1979 είναι, δυνάμει του άρθρου 102 της πράξεως προσχωρήσεως

του 1972, αποκλειστικώς αρμόδιο να εκδίδει, στο πλαίσιο της κοινής αλιευτικής πολιτικής, προτάσει της Επιτροπής, μέτρα αποσκοπούντα στη διατήρηση του ενάλιου πλούτου, δεν θέσπισε τέτοια μέτρα κατά το 1982. Μόνο με τον κανονισμό 172/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί καθορισμού για το 1982, για ορισμένα αποθέματα ιχθύων και ομάδες αποθεμάτων ιχθύων που αναπτύσσονται στην αλιευτική ζώνη της Κοινότητας, του συνόλου επιτρεπομένων αλιευμάτων, του μεριδίου της Κοινότητας από αυτά τα αλιεύματα, της κατανομής του μεριδίου αυτού στα κράτη μέλη και των όρων υπό τους οποίους πραγματοποιείται το σύνολο επιτρεπομένων αλιευμάτων (ΕΕ 1983, L 24, σ. 30), το Συμβούλιο καθόρισε αναδρομικά για το 1982 τις ΤΑC και τις εθνικές ποσοστώσεις.

9 Από την 1η Ιανουαρίου μέχρι τις 31 Μαρτίου 1982, οι αλιευτικές δραστηριότητες που ασκούνται στα κοινοτικά ύδατα ρυθμίστηκαν με προσωρινής ισχύος αποφάσεις του Συμβουλίου, και συγκεκριμένα τις αποφάσεις 81/1052, της 29ης Δεκεμβρίου 1981 (ΕΕ 1981, L 379, σ. 52), 82/207, της 31ης Μαρτίου 1982 (ΕΕ 1982, L 99, σ. 34), 82/271, της 29ης Απριλίου 1982 (ΕΕ 1982, L 120, σ. 29), και 82/346, της 31ης Μαΐου 1982 (ΕΕ 1982, L 152, σ. 12), οι οποίες υποχρέωναν τα κράτη μέλη να λαμβάνουν υπόψη τις ΤΑC τις οποίες πρότεινε η Επιτροπή στις 24 Ιουλίου 1981.

10 Στις 18 και στις 21 Ιουνίου 1982, η Επιτροπή υπέβαλε στο Συμβούλιο προτάσεις ΤΑC και ποσοστώσεων για το 1982 (ΕΕ 1982, C 228, σ. 14, και C 233, σ. 4), επί των οποίων δεν επιτεύχθηκε συμφωνία στο Συμβούλιο. Στις 29 Ιουνίου 1982, ωστόσο, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 82/440, της 29ης Ιουνίου 1982 (ΕΕ 1982, L 190, σ. 9), με την οποία αποφάσισε ότι, από την 1η μέχρι τις 23 Ιουλίου 1982, τα κράτη μέλη όφειλαν να λαμβάνουν υπόψη τις ΤΑC που πρότεινε η Επιτροπή στις 24 Ιουλίου 1981.

11 Κατά τη σύνοδο του Συμβουλίου της 21ης Ιουλίου 1982, η Επιτροπή υπέβαλε δήλωση στο Συμβούλιο (ΕΕ 1982, C 199, σ. 21), με την οποία διαπίστωσε ότι το Συμβούλιο δεν επέτυχε να καταλήξει σε συμφωνία για τον καθορισμό των ΤΑC και των ποσοστώσεων. Για να δώσει τη δυνατότητα στην Κοινότητα να αναλάβει τις ευθύνες της στον τομέα της διατήρησης των αλιευτικών πόρων, από το χρόνο της δήλωσής της μέχρι τις 30 Σεπτεμβρίου 1982, η Επιτροπή υπέμνησε ότι τα κράτη μέλη έχουν όχι μόνο το δικαίωμα να λάβουν τα αναγκαία μέτρα με την επιφύλαξη της έγκρισής τους από την Επιτροπή, αλλά και το καθήκον να λαμβάνουν αυτά τα μέτρα προς το συλλογικό συμφέρον, καθήκον που μπορεί να τους ζητήσει η Επιτροπή να αναλάβουν. Η Επιτροπή δήλωσε επίσης ότι, για να εξασφαλίσει μια όσο το δυνατόν πιο μεθοδική και σταθερή δραστηριότητα όλων των αλιευτικών σκαφών των κρατών μελών, θα ενεργεί, κατά την άσκηση των καθηκόντων της, και ιδίως όταν κληθεί να εγκρίνει

εθνικά μέτρα για τη διατήρηση των αποθεμάτων, σύμφωνα με τις προτάσεις που έχει υποβάλει στο Συμβούλιο.

12 Στη συνέχεια, το Συμβούλιο θέσπισε, για το 1982, και άλλες προσωρινές ρυθμίσεις, ήτοι τις αποφάσεις 82/498, της 21ης Ιουλίου 1982 (ΕΕ 1982, L 216, σ. 40), 82/650, της 20ής Σεπτεμβρίου 1982 (ΕΕ 1982, L 274, σ. 33), 82/739, της 26ης Οκτωβρίου 1982 (ΕΕ 1982, L 312, σ. 17), και 82/807, της 29ης Νοεμβρίου 1982 (ΕΕ 1982, L 339, σ. 57). Με τις αποφάσεις αυτές, το Συμβούλιο, λαμβάνοντας υπόψη την αποκλειστική αρμοδιότητα της Κοινότητας και τις υποχρεώσεις που βαρύνουν τα κράτη μέλη, όπως ορίζονται από το Δικαστήριο, αποφάσισε ότι, από τις 24 Ιουλίου μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1982, « τα κράτη μέλη θα ασκούν τις αλιευτικές τους δραστηριότητες σύμφωνα με τους συνήθεις εποχιακούς κύκλους λαμβάνοντας υπόψη τα TAC που πρότεινε η Επιτροπή στις 21 Ιουνίου 1982, όπως αυτά τροποποιήθηκαν » στη συνέχεια.

13 Κατά τη σύνοδο του Συμβουλίου της 21ης Δεκεμβρίου 1982, η Επιτροπή προέβη σε νέα δήλωση, με την οποία ζητούσε ιδίως από τα κράτη μέλη να της υποβάλουν το ταχύτερο τα εθνικά μέτρα διατηρήσεως των πόρων τα οποία είχαν σκοπό να θεσπίσουν. Η Επιτροπή δήλωσε επίσης ότι είχε την πρόθεση να χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα που είχε στην εξουσία της για να εξασφαλίσει την εκ μέρους των κρατών μελών τήρηση των υποχρεώσεών τους.

14 Στις 25 Ιανουαρίου 1983, το Συμβούλιο εξέδωσε, συμπληρωματικά προς τον κανονισμό 101/76 του Συμβουλίου, της 19ης Ιανουαρίου 1976, περί θεσπίσεως κοινής διαρθρωτικής πολιτικής στον τομέα της αλιείας (ΕΕ ειδ. έκδ. 04/001, σ. 61), τον κανονισμό 170/83, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων (ΕΕ 1983, L 24, σ. 1). Βάσει του άρθρου 11 αυτού του κανονισμού, το Συμβούλιο εξέδωσε αυθημερόν τον προαναφερθέντα κανονισμό 172/83.

15 Προς ανάλυση της καταστάσεως του έτους 1982, πρέπει να υπομνηστεί ότι, όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση της 5ης Μαΐου 1981 (υπόθεση 804/79, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, Συλλογή 1981, σ. 1045), ενώπιον μιας καταστάσεως που χαρακτηριζόταν από την αδράνεια του Συμβουλίου, τα κράτη μέλη υποχρεούνται, σύμφωνα με το άρθρο 5 της Συνθήκης, να λαμβάνουν κάθε κατάλληλο μέτρο ώστε να διευκολύνουν την Κοινότητα στην εκτέλεση της αποστολής της και να απέχουν από κάθε μέτρο που δύναται να θέσει σε κίνδυνο την πραγματοποίηση των σκοπών της Συνθήκης. Η διάταξη αυτή επιβάλλει στα κράτη μέλη ειδικές υποχρεώσεις ενέργειας και αποχής σε περίπτωση όπου η Επιτροπή, για να αντιμετωπίσει επείγουσες ανάγκες διατηρήσεως, έχει υποβάλει στο Συμβούλιο προτάσεις, οι οποίες, αν και δεν έχουν

εγκριθεί από το Συμβούλιο, αποτελούν το σημείο αφετηρίας για εναρμονισμένη κοινοτική δράση. Το Δικαστήριο δέχτηκε ακόμα ότι, δεδομένου ότι πρόκειται για τομέα ο οποίος επιφυλάχθηκε στις εξουσίες της Κοινότητας, εντός του οποίου τα κράτη μέλη δεν δύνανται, εφεξής, να ενεργούν παρά μόνο ως διαχειριστές του κοινού συμφέροντος, ένα κράτος μέλος δεν δύναται, ελλείψει κατάλληλης πράξεως του Συμβουλίου, να θέτει σε ισχύ προσωρινά μέτρα διατηρήσεως, που ενδεχομένως απαιτεί η κατάσταση, παρά μόνο στο πλαίσιο συνεργασίας με την Επιτροπή· εξάλλου, τα κράτη μέλη έχουν καθήκον να μη θεσπίζουν εθνικά μέτρα διατηρήσεως, παρά τις αντιρρήσεις, επιφυλάξεις ή όρους που θα μπορούσε να διατυπώσει ενδεχομένως η Επιτροπή.

16 Το Δικαστήριο δέχτηκε έτσι ότι, ενώπιον μιας καταστάσεως όπου το Συμβούλιο έχει παραλείψει να θεσπίσει τα μέτρα διατηρήσεως που είναι αναγκαία για την προστασία των αλιευτικών πόρων, τέτοια μέτρα, ανταποκρινόμενα σε επείγουσες ανάγκες, μπορούν να προκύψουν από μια διαδικασία συνεργασίας μεταξύ κρατών μελών και Επιτροπής, προς διατήρηση της δυνατότητας της Κοινότητας να αντιμετωπίσει τις ευθύνες της.

17 Δεν αμφισβητείται ότι τέτοια διαδικασία δεν κινήθηκε το 1982 μεταξύ Βασιλείου των Κάτω Χωρών και Επιτροπής, εφόσον το Βασίλειο των Κάτω Χωρών δεν ανταποκρίθηκε στην πρόσκληση της Επιτροπής να λάβει τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθεί προς τις προτάσεις της. Υπ' αυτές τις συνθήκες, χωρίς να είναι αναγκαίο να αποφανθεί το Δικαστήριο επί των εννόμων συνεπειών αυτής της έλλειψης συνεργασίας από πλευράς κράτους μέλους, πρέπει να αναγνωριστεί ότι οι μονομερώς διατυπωθείσες από την Επιτροπή προτάσεις σχετικά με τη χορήγηση ποσοστώσεων αλιείας στο Βασίλειο των Κάτω Χωρών δεν μπορούν, όπως έκρινε το Δικαστήριο με τη σημερινή του απόφαση (υπόθεση 326/85, Βασίλειο των Κάτω Χωρών κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε), να χαρακτηριστούν ως κανόνες του κοινοτικού δικαίου κατά την έννοια των άρθρων 2 και 3 του κανονισμού 729/70, λόγω μη τηρήσεως των οποίων η Επιτροπή μπορούσε να αρνηθεί να αναγνωρίσει την επιβάρυνση του ΕΓΤΠΕ με τις επίδικες επιστροφές.

18 Πρέπει ακόμη να εξεταστεί αν η προσβαλλόμενη απόφαση της Επιτροπής μπορεί να βρει έρεισμα στον κανονισμό 172/83, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ στις 27 Ιανουαρίου 1983 και καθορίζει αναδρομικά τις ποσοστώσεις αλιείας για το 1982.

19 Σχετικώς, πρέπει να τονιστεί ότι, όπως έχει επανειλημμένα τονίσει το Δικαστήριο, η κοινοτική νομοθεσία πρέπει να είναι βεβαία, η δε εφαρμογή της προβλεπτή από τους

υποκειμένους σ' αυτήν. Αυτή η επιταγή της ασφάλειας του δικαίου πρέπει να τηρείται με ιδιαίτερη αυστηρότητα, οσάκις πρόκειται για διατάξεις που μπορούν να έχουν οικονομικές επιπτώσεις, ώστε να μπορούν οι ενδιαφερόμενοι να γνωρίζουν με ακρίβεια την έκταση των υποχρεώσεων που τους επιβάλλουν.

20 Εν προκειμένω, κατά το χρόνο χορηγήσεως των επίδικων επιστροφών, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών δεν ήταν σε θέση ούτε να γνωρίζει ούτε να προβλέψει με βεβαιότητα τη ρύθμιση που θεσπίστηκε μόνο μετά το τέλος του οικονομικού έτους. Γι' αυτό, η Επιτροπή δεν μπορούσε να στηριχτεί στη μη τήρηση των ποσοστώσεων που καθορίστηκαν αναδρομικά το 1983 με τον κανονισμό 172/83, για να αρνηθεί την αναδοχή από το ΕΓΤΠΕ των επιστροφών που αποτελούν αντικείμενο της προσφυγής.

21 Επομένως, η απόφαση 86/443 της Επιτροπής, της 1ης Ιουλίου 1986, πρέπει να ακυρωθεί κατά το αιτούμενο μέρος, χωρίς να είναι αναγκαία η εξέταση των λοιπών λόγω και επιχειρημάτων του προσφεύγοντος.

Επί των δικαστικών εξόδων

22 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση 86/443 της Επιτροπής, της 1ης Ιουλίου 1986, περί εκκαθαρίσεως των λογαριασμών που υπέβαλε το Βασίλειο των Κάτω Χωρών για τις δαπάνες που χρηματοδοτούνται από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων, τμήμα Εγγυήσεων, για το οικονομικό έτος 1982, κατά το μέτρο που με

την απόφαση αυτή η Επιτροπή δεν ενέκρινε προς κοινοτική χρηματοδότηση τους λογαριασμούς που υπέβαλε το Βασίλειο των Κάτω Χωρών τους σχετικούς με επιστροφές λόγω εξαγωγής στον τομέα της αλιείας ύψους 13 317 224 HFL.

2) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Bosco Moitinho de Almeida Koopmans Everling

Bahlmann Galmot Κακούρης Joliet Schockweiler

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 15 Δεκεμβρίου 1987.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος

A. J. Mackenzie Stuart